

или своекорыстенъ поводъ. Съ еднаж думж, погнусявахъ ся отъ себе си и отъ животъ-тъ си. Ако ся случваше да четж Свято-то Писаніе, намирахъ мѣста както слѣдующы-тъ. «Заплата-та на грѣхъ-тъ е смъртъ» (Рим. 6; 23). «Проклѣтъ е всякой който не постоянствува въ сичко-то, което е писано въ законнѣ-тъ книгж за да го исполнява» (Гал. 3; 10). «Който уварди всичкый-тъ законъ, и съгрѣши въ едно, станува повиненъ на всички-тъ» (Іак. 2; 10.) Такыва думы отъ Свято-то Писаніе умножихъ страхъ-тъ ми; дори единъ день бѣхъ почти въ отчаяніе и паднахъ на колѣна-та си, и като біяхъ грѣдитѣ си извикахъ; «Господи, помилуй мя грѣшнаго;» «Що трѣбува да правѣж за да ся спасѣж?» Като станжхъ отворихъ Свято-то Писаніе, и очи-тъ ми надвжхъ на тья исты думы, «Що трѣбува да правѣж за да ся спасѣж?» (Дѣян. 16; 30). Бърженкомъ четохъ отговоръ-тъ: Повѣрувай въ Господа Іисуса Христа, и ще ся спасешъ. *Вървамъ и ся спасавамъ*, рѣкохъ въ себе си. Какъ! стига ли ми само да еврвамъ? Прочетохъ го пакъ и също-то намѣрихъ. За да не сбъркамъ издирихъ други мѣста за вѣрж. Намѣрихъ много, на които съдържаніе-то бѣше: Повѣрувай въ Іисуса Христа, и ще приемешъ прощеніе-то на грѣхове-тъ си, и ще сполучишь животъ вѣченъ (Дѣян. 10; 43: Іоан. 3; 16, 36: Гал. 2; 16: 1 Пет. 1; 9: Рим. 10; 4; и прочая.)»

«Но исповѣдувамъ че това върваніе, което ся изыскуваше отъ мене, и това спасеніе, което даромъ ми ся даруваше *истрво* бѣхъ самы въ главѣ-тъ ми, безъ да влѣзжтъ въ сѣрдце-